

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СБЛЪСЪК НА РАЗУМИ

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

Кидак наблюдаваше тънкия сноп светлина, спускащ се от небето. По-широк в долния край, той светеше много по-ярко от Слънцето. Над него имаше блестящо метално тяло. Произходът му беше по-скоро изкуствен, отколкото естествен. Кидак бе виждал такова тяло и преди и се опитваше да се сети как се казва.

Но думите не идваха. Паметта му бе закърняла заедно с функциите. Бяха останали само разхвърляни образи. Отбираше и отсяваше спомените — развалините на градовете, гибелта на техните обитатели, канал със синя вода, два спътника, космически кораб...

Това е! Спуска се космически кораб. Имаше много от тях по времето на славната епоха на Кидак.

Сега тя вече беше едно минало, погребано под пясъците. Оцеля само Кидак. И още живееше. Оставаше му да достигне само една цел — висшата. Могъщият ѝ инстинкт бе съхранен и след отслабването на паметта и замирането на функциите.

Кидак продължи да наблюдава как корабът се приближи към повърхността, включи страничните си двигатели и кацна върху безплодната равнина сред облаци прах.

Движен от съзнанието за висшата цел, Кидак с труд запълзя надолу. Ако беше някое себелюбиво създание, той не би издържал и би умрял. Но той не познаваше себелюбието. Кидаците имаха свое предназначение във Вселената. Този кораб, пръв от толкова много години насам, беше мост към други светове, към планети, където Кидак ще може да укрепне и да послужи на местната фауна.

Той преодоляваше с труд всеки сантиметър и не знаеше дали ще му стигнат силите да допълзи до кораба на пришълците, преди да отлетят от тази прашна и мъртва планета.

Йенсен беше капитан на космическия кораб „Южен Кръст“ и му бе дошло до гуша от Марс. Вече десет дни са тук, и какво? Нито една ценна археологическа находка, нито един обнадеждаващ намек за някогашен град като онзи, който „Поларис“ откри на Южния полюс.

Тук имаше само пясък, няколко отломки от обработени камъни и две-три оръдия на труда. Най-големият им трофей бяха три глинени гърнета с форма на череп.

Капитанът оправи кислородната си маска. На хълма се показаха двамата астронавти.

— Нещо ново? — попита Йенсен.

— Само това — отговори бордовият инженер Вейн и показа къс от ръждясало острие без дръжка.

— И на това сме благодарни. А при тебе, Уилкс?

Щурманът вдигна рамене.

— Само снимки на местността.

— Добре. Хвърляйте всичко в стерилизатора и да се приготвяме за излитане.

Лицето на Уилкс се изопна.

— Капитане, разрешете ни една кратка разходка на север. Може пък да открием нещо наистина ценно.

— Изключено — заяви Йенсен. — Гориво, продоволствие, вода — всичко е разчетено точно за десет дни — с три повече, отколкото при полета на „Поларис“. Довечера стартираме.

Инженерът и щурманът кимнаха. Нямахте от какво да се оплакват. Като участници във Втората марсианска експедиция те можеха да разчитат на почетно, макар и малко място в учебниците по история. Поставиха снаряжението и находките в стерилизатора и затвориха капака. Качиха се по стълбата и влязоха в шлюзовата камера. Вейн затвори външния люк и завъртя ръчката на вътрешния.

— Чакай малко! — извика Йенсен.

— Какво има?

— Стори ми се, че на ботуша ти има нещо като голям паяк.

Вейн опипа ботушите си, а капитанът и щурманът огледаха комбинезона му от всички страни.

— Задръж ръчката — каза Йенсен. — Уилкс, ти нищо ли не забеляза?

— Не — отговори щурманът. — Капитане, уверен ли сте в това, което казвате? На цялата планета открихме само няколко растения. Няма и помен от животни и насекоми.

— Имаше нещо, готов съм да се закълна — каза Йенсен. — Но може и да ми се е сторило... Все едно, ще дезинфекцираме дрехите,

преди да влезем. Не си струва да рискуваме. Не дай си боже, да пренесем зараза на Земята чрез някакъв марсиански бръмбар.

Те се съблякоха, хвърлиха дрехите в стерилизатора и внимателно огледаха голите стоманени стени на шлюзовата камера.

— Няма нищо — констатира Йенсен. — Добре, да влизаме.

Преминавайки в жилищния сектор, те затвориха люка след себе си. Кидак успя да се вмъкне заедно с тях. Чу как шлюзовата камера се изпълва с обеззаразяващ газ. След известно време двигателите заработиха.

Кидак се добра до тъмния отсек на кърмата, където беше захвърлена една метална стълба. Той се залепи най-отдолу, до стената. Мина още известно време преди той да усети, че корабът излита.

През целия дълъг път Кидак си остана залепен под стълбата. Беше забравил какво е това космически кораб, но сега паметта му бързо се възстановяваше. Попадаше ту в чудовищна топлина, ту в невероятен студ. Адаптирането към температурните промени изцеди докрай и без това малкия запас от жизнени сили, които му бяха останали. Почувства, че може и да не издържи.

Но той решително не искаше да умира. Поне дотогава, докато съществуваше и най-малката възможност да осъществи Висшата цел.

Пътуването се проточи ужасно дълго. Накрая Кидак отново усети силата на тежестта и почувства как се включиха главните двигатели. Корабът се приземяваше на родната си планета.

След кацането целият екипаж се отправи в Центъра за медицински контрол, където щателно ги прегледаха дали не са хванали някоя извънземна болест.

Качиха кораба на подвижна платформа и го откараха сред множество междуконтинентални балистични ракети и луноходи за дегазация първа степен. Затвориха люковете и обработиха външната обшивка със силноотровни химикали. Привечер го изтеглиха за дегазация втора степен. С него се зае специален екип от двама души, въоръжени с газови балони.

Те отвориха люка, влязоха и го затвориха след себе си. Започнаха с носовия отсек и методично пръскаха всяко помещение при придвижването си към кърмата. Всичко беше наред. Нямаше никакви животни или растения, никакви следи от плесен като тази, която донесе Първата лунна експедиция.

— Това наистина ли е нужно? — попита по-младият дегазатор, който вече бе подал рапорт за прехвърляне в диспечерската служба.

— Ти как мислиш — отговори старшият. — С тези кораби може да се докара какво ли не.

— Така е — съгласи се младокът. — Но ми се струва, че марсианският живот, ако има такъв, едва ли би оцелял на Земята. Прав ли съм?

— Откъде да знам, да не съм биолог. А и те едва ли знаят.

— Само си губим вре... Ей!

— Какво има?

— Според мен там има нещо — каза младият. — Някаква твар, която ме заприлича на торен бръмбар. Ей там, под стълбата.

Старшият дегазатор отвори вентила на балона и със знак показва на колегата си да направи същото. Внимателно се приближи, натисна спусъка и стълбата се обви със зеленикав газ.

— Край с твоя бръмбар — каза той и погледна надолу. — Няма нищо.

— Явно се е скрил някъде.

Обработиха със зеления газ целия кораб, като обърнаха особено внимание на малкия контейнер с марсиански находки. Излязоха от пълната с газ ракета и затвориха здраво люка.

— И сега? — попита младият.

— Сега корабът ще стои три дни пълен с тоя газ. След това ще направим втори оглед. Ти ми намери нещо живо, дето може да издържи три дни в тези условия.

През цялото това време Кидак беше залепен за ботуша на младия дегазатор, на границата между кожата и подметката. Сега се отлепи и гледаше как хората се отдалечават, заслушан в басовия и непонятен звук на човешката реч. Чувстваше се безкрайно уморен и много самотен.

Поддържаше го единствено мисълта за Висшата цел. Останалото нямаше значение. Първата крачка бе направена — беше се добрал до обитаема планета. Сега имаше нужда от вода и храна. След това му бе необходима почивка, за да възстанови способностите си. Чак тогава можеше да даде на този свят това, което явно не му достига — сливането, което само Кидак можеше да му осигури.

Той бавно запълзя в тъмнината, мина покрай празните резервоари за космически кораби и се добра до оградата. Усети, че по нея тече ток с високо напрежение. Кидак внимателно изчисли траекторията и се прехвърли от другата страна.

Този участък се оказа съвсем друг. Кидак долови, че наблизо има вода и храна. Бързо запълзя напред, но изведнъж спря.

Усети присъствието на човек. Освен това и на нещо друго, много по-страшно.

— Кой е там? — извика пазачът. Стисна пистолета в едната ръка и фенера в другата. Преди една седмица в склада проникнаха крадци и откъгнаха три сандъка с части за IBM, предназначени за Рио. Сега бе готов да посрещне престъпниците както трябва.

Той се приближи — беше възрастен човек с остър поглед и решителна походка. Лъчът на фенера пробяга по стените, избухна в жълти искри, когато освети фрезите с повишена точност за Южна Африка, премина през резервоара за вода (получател — Йордания) и купчината разнороден товар за Рабат.

— Излизай, че ще стане по-лошо! — извика пазачът. Лъчът освети в тъмнината чувал с ориз, предназначен за Шанхай и една партида електрически пили за Бирма, след което се закова.

— Ах, ти, дяволе — промърмори пазачът и се разсмя. Пред него стоеше голям червеноок плъх. В устата му имаше необикновено голям паяк. — Приятен апетит! — каза пазачът, пъкна пистолета в кобура и продължи обиколката си.

Голям черен звяр хвана Кидак и твърдите челюсти се заключиха на гърба му. Той опита да се съпротивлява, но ярка жълта светлина ги заслепи и за кратко борбата бе прекратена.

Когато светлината се отдалечи, звярът стисна челюсти и се опита да пробие бронята на Кидак. Той събра последните си сили и нанесе удар с дългата си опашка, съставена от сегменти като при скорпионите. Не успя да улучи, но черният звяр веднага го пусна. Кидак приготви опашката си за втори удар, а звярът започна да обикаля около него. Явно нямаше желание да изпусне плячката си.

Кидак изчакваше подходящ момент за удар. Цялото му същество ликуваше. Това агресивно същество можеше да стане първото, приобщено към Висшата цел. Ще положи началото...

Звярът скочи, зловещо тракайки със зъби. Кидак се завъртя, замахна мълниеносно с опашката и се вкопчи с крайните шипове за гърба на животното. Звярът се мяташе и скачаше, но Кидак успяваше да се задържи. Изцяло се съсредоточи върху първостепенната задача да спусне по опашния канал бялото кристалче и да го вкара под кожата на звяра.

Но тази най-важна способност на Кидак все още не бе възстановена напълно. След като разбра, че няма да успее да постигне целта си, той се прицели и заби опашката си точно между очите на звяра. Знаеше, че ударът е смъртоносен.

Кидак се засити с убития противник. Не изпита особена радост от това — предпочиташе растителна храна. След това реши, че му трябва дълга почивка. Само тя можеше напълно да възстанови силите и способностите му.

Докато търсеше укритие, се приближи до цяла камара сандъци, струпани на площадката. Изследва няколко от тях и накрая успя да открие дупка, през която можеше да мине.

Кидак влезе в сандъка. Пропълзя по блестящия смазан механизъм и се добра до срещуположния ъгъл. Там потъна в дълбокия сън на кидациите, напълно доверявайки се на късмета си, който го съпътстваше досега.

ВТОРА ЧАСТ

I.

Голямата шхуна държеше курс право към острова в края на рифа. Приближаваше се към него със скоростта на експресен влак заради мощните пориви на североизточния вятър, които надуваха платната. От машинното, преградено с решетка от тиково дърво, се носеше равномерното тракане на ръждив дизел „Елисън-Чембърс“. Капитанът и помощникът му стояха на мостика и разглеждаха приближаващия се риф.

— Виждаш ли нещо? — попита капитанът. Той беше набит, оплешивяващ мъж, с вечно смръщени вежди. Вече двадесет и пет години гонеше шхуната си надлъж и нашир из югозападна Океания, пълна с необозначени на картите плитчини и рифове. Мръщеше се, защото никой не искаше да застрахова старото му корито. Обаче товарът бе застрахован. Част от него идваше направо от Огдънсвил — пустинната космическа база.

— Нищо не се вижда — отговори помощникът.

Той впи поглед в ослепително бялата коралова бариера, за да съзре синята пролука, която щеше да им покаже къде е тесният вход към лагуната. Това бе първото му плаване до Соломоновите острови. Преди да го обхване страстта да пътешества, работеше в Сидни като телевизионен техник. Вече си мислеше, че капитанът е сбъркал и се кани да извърши ефектно самоубийство, като прати корабчето върху скалите на рифа.

— Все още не виждам нищо! — извика помощникът. — Скали по курса!

— Я дай на мен — обърна се капитанът към рулевия. Хвана здраво руля и впери поглед в плътната стена на рифа.

— Няма нищо — повтори помощникът. — Капитане, по-добре е да заобиколим.

— Не! Иначе нямаме шанс да минем — отговори капитанът. Започна да се тревожи, а беше обещал на група американски археолози да им закара стоката на същия този остров. Той беше от хората, които държат на думата си. Натовари шхуната в Рабаул, както винаги навести

заселниците в Нова Джорджия и Малаита и отсега предвкушаваше преодоляването на хилядата мили до Нова Каледония, които ги чакаха след отбиването им на острова.

— Ето го! — развика се помощникът.

Тесен син проток минаваше през кораловата бариера. Бяха на петдесет метра от него, а старата шхуна се носеше със скорост осем възела.

Когато корабчето влезе в протока, капитанът рязко завъртя руля. От двете му страни се зъбеха корали, който едва не закачиха обшивката, а връхната рея на гротмачтата с жестоко стържене задра в скалата. Но вече бяха в протока. Срещу тях се носеше насрещно течение със скорост шест възела.

Помощникът пусна двигателя на пълна мощност и скочи на мостика, за да помогне на капитана да се справи с руля. С платна и дизелова тяга шхуната преодоля течението. Само леко закачи левия борд, но гордо влезе в спокойните води на лагуната.

Капитанът изтри челото си с голяма носна кърпа.

— Чиста работа — каза той.

— Няма що! — възмути се помощникът и се обърна. Капитанът се усмихна след него.

Минаха покрай закотвен малък кеч^[1]. Матросите-туземци свалиха платната и шхуната се вряза в една пясъчна плитчина. Завързаха я направо за палмите. От джунглата, започваща от плажа, се показа бял мъж и бързо се отправи към шхуната.

Беше слаб, много висок и с кокалести крайници. Силното тропическо слънце го бе дарило не със загар, а с изгаряния — и носът, и скулите му бяха обелени. Рамката на очилата му беше счупена и небрежно залепена с лейкопласт. Имаше енергичен и доста простодушен вид.

„Още един търсач на съкровища“ — помисли си помощникът.

— Радвам се да ви видя! — извика високият. — Вече бяхме решили, че сте ни забравили.

— Не съм такъв човек — отвърна капитанът. — Мистър Съоресен, запознайте се с новия ми помощник — мистър Уилис.

— Приятно ми е, професоре — каза помощникът.

— Не съм професор, но все пак благодаря.

— Къде са останалите? — поинтересува се капитанът.

— В гората. Всички са там, освен Дрейк. Той ще дойде ей сега. Дълго ли ще ни гостувате?

— Само докато разтоварим. Трябва да хвана отлива. Как са съкровищата?

— Засега копаем и не губим надежда.

— Не изкопахте ли някой дублон? Или поне златно песо?

— Нищо, дявол да го вземе — уморено каза Съоресен. — Донесохте ли вестници, капитане?

— Разбира се, в каютата са. Чухте ли за втория кораб до Марс?

— Да, предаваха на къси вълни. Не са намерили кой знае какво, нали?

— Може да се каже нищо. Помислете само! Два кораба до Марс, а сега готвят още един — до Венера.

Тримата иронично се усмигнаха.

— Да-а — продължи капитанът. — Според мен до Югозападна Океания космическия век още не е дошъл. А би трябвало. О'кей, да се захващаме с товара!

Намираха се на остров Вуану, най-южния от Соломоновите острови, редом с архипелага Луизиада. Островът имаше вулканичен произход и беше сравнително голям — около тридесет километра дълъг и пет-шест широк. Едно време тук е имало половин дузина селища на туземци, но след опустошителния набег на търговците на роби в средата на деветнадесети век населението започнало да намалява. Епидемия от тиф отнесла почти всички останали, а оцелелите се преселили на Нова Джорджия. По време на Втората световна война на острова изградиха наблюдателен пункт, но кораби така и не акостирали на него. Японците завладели Нова Гвинея, най-северните от Соломоновите острови и продължили още нагоре — към Микронезия. В края на войната Вуану си останал все така ненужен. Не бил превърнат в птичи резерват като остров Кантон, нито в ретранслационна станция като остров Рождество, или пък в отправен пункт като един от Кокосовите острови. Дори не го използваша като полигон за изпитания на атомни, водородни и други бомби. Вуану представляваше ничий, сив, обрасъл участък от сушата, където можеше да се разпорежда всеки, който пожелае.

Уилям Съоресен, директор на мрежа магазини за вино в Калифорния, пожела да се разпорежда на Вуану.

Той си имаше една страст — да търси съкровища. В Луизиана и Тексас търсеше съкровищата на Лафет, а в Аризона — Забравения Рудник на Холандеца. Не откри нито едното, нито другото. На брега на Мексиканския залив му провървя повече, а на едно малко островче в Карибско море успя да намери две дузини испански монети в прогнила кесия от корабно платно. Монетите струваха около три хиляди долара. Експедицията му излезе много по-скъпа, но Съоресен считаше, че загубите му са се възвърнали многократно.

От дълги години испанският галеон „Света Тереза“ не му даваше покой. Според някогашните твърдения той е отплувал от Манила през 1869 година, натоварен със злато. Неповратливият кораб попаднал на буря, бил отнесен на юг и се натъкнал на риф. Оцелели само осемнадесет човека, които успели да изнесат златото на брега. Закопали го и отплували със спасителната лодка обратно към Филипините. При пристигането си в Манила лодката докарала само двама оцелели.

Островът със съкровището трябваше да е един от Соломоновите. Но кой? Това никой не знаеше. Търсачите на съкровища бяха разровили Бугенвил и Бук. Носеха се слухове, че може да е някой остров от Малайския архипелаг. Провериха дори атола Онтонг-Джава, но и там не откриха нищо.

Съоресен внимателно прегледа всички документи по този въпрос и стигна до извода, че най-вероятно „Света Тереза“ е успяла да премине между Соломоновите острови чак до архипелага Луизиада, където се е разбила в рифа Вуану.

Но търсенето на съкровището на Вуану може би щеше да си остане само мечта, ако Съоресен не бе срещнал Дан Дрейк. Той също беше от породата на златотърсачите-любители, но освен това бе собственик на четиридесет и пет метров кеч. Така в една прекрасна вечер пред чаша уиски се роди експедицията до Вуану.

Подбраха още няколко човека. Стегнаха корабчето и го пуснаха на вода. Събраха пари и купиха ново оборудване. Поумуваха къде другаде в югозападна Океания може да е заровено съкровището. Накрая съгласуваха отпуските си и се отправиха към острова.

Вече трети месец работеха неуморно. Настроението им оставаше добро независимо от дребните разногласия, неизбежно порождащи се

в такава малка група. Шхуната, която носеше товари от Сидни и Рабаул беше единствената им връзка със света.

Екипажът разтоварваше стоката под надзора на Съоресен. Той беше нервен, притесняваше се да не изпуснат някой уред, докаран от десет хиляди километра. Не можеше да се говори за подмяна. Ако нещо излезеше от строя, трябваше да се справят без него. Облекчено въздъхна, когато и последният сандък бе свален благополучно на брега и отнесен над равнището на максималния прилив.

Имаха малък проблем с този сандък. При огледа Съоресен откри в единия ъгъл дупка колкото двадесетцентовата монета.

Приблужи се Дан Дрейк, вторият ръководител на експедицията.

— Какво се е случило?

— Нищо. Има дупка в сандъка. Може да е попаднала морска вода, а вътре е металотърсачът. Доста весело ще стане, ако детекторът започне да ни прави номера.

— Нека го отворим и ще проверим — каза Дрейк. Той беше нисък, широкоплещест, много загорял брюнет с редки мустаци и късо подстригана коса. Носеше старата си яхтсменска шапка прихлупена до очите, поради което изглеждаше като упорит булдог. Извади от джоба си отвертка и посегна към сандъка.

— Не бързай — спря го Съоресен. — Нека първо го завлечем в лагера. По-лесно е да носим сандък, отколкото апарат, оплескан със смазка.

— Прав си — съгласи се Дрейк. — Хващай другия край.

Лагерът беше разположен на двеста метра от брега, на мястото на изоставено туземско селище. Златотърсачите съумяха да покрият с палмови листа няколко колиби. Покриха стария навес с поцинкована ламарина и държаха там припасите. Зад лагера се издигаше сиво-зелената стена на джунглата.

Съоресен и Дрейк пуснаха сандъка на земята. Капитанът вървеше след тях с вестниците в ръка.

— Не искате ли да си накусите гърлото? — предложи Съоресен. — Липсва ни само лед.

— Няма да откажа — отвърна капитанът. Не можеше да разбере каква сила е подгонила тези хора да търсят митични испански съкровища в това забравено от бога място.

Съоресен донесе от хижата бутилка уиски и алуминиево канче. Въръжен с отвертка, Дрейк се зае с отварянето на сандъка.

— Как изглежда? — попита Съоресен.

— Нормално — Дрейк внимателно извади детектора. — Не са жалили смазката. Като че ли няма повреди...

Той рязко отскочи, а капитанът направи крачка встрани и с всичка сила стъпка пясъка под краката му.

— Какво става? — недоумяващо ги погледна Съоресен.

— Приличаше на скорпион — каза капитанът. — Изпълзя от сандъка. Може и да ужили някого. Мръсна твар!

Съоресен вдигна рамене. За трите месеца на Вуану беше свикнал с мисълта, че са заобиколени от гадинки, така че една в повече нямаше значение.

— Още едно?

— С удоволствие, но нямам време — въздъхна капитанът. — Трябва да потегляме. Всички ли сте здрави?

— Засега — отговори Съоресен и добави с усмивка: — Ако не броим единичните случаи на златна треска.

— Тук цял живот няма да намерите злато — убедено каза капитанът. — След половин година ще мина да ви взема. Успех!

Стиснаха си ръцете, капитанът слезе до лагуната и се качи на шхуната. Когато залезът докосна небето с червено зарево, шхуната отплува. Съоресен и Дрейк гледаха как минава през протока. Още няколко минути мачтите се виждаха зад рифа, после потънаха зад хоризонта.

— Е — каза Дрейк. — Ето ни отново сами, побърканите американски златотърсачи.

— Не ти ли се струва, че подозира нещо?

— Не, уверен съм. За него сме само безнадеждно откачени типове.

Те се усмихнаха и огледаха лагера. Под навеса имаше зарити златни и сребърни слитъци за около петдесет хиляди долара. Изкопаха ги в джунглата, пренесоха ги в лагера и внимателно ги закопаха под навеса. Още през първия месец експедицията откри част от съкровищата на „Света Тереза“ и по всичко личеше, че ще намерят и останалото злато. Тъй като нямаха никакви законни права над острова, те не бързаха да дават гласност на откритието си. Ако се разчуеше,

веднага от всички краища на света щеше се домъкне всякаква паплач, която да рови из джунглата.

— Скоро ще дойдат и другите — каза Дрейк. — Хайде да приготвим месото.

— Време е вече — съгласи се Съоресен. Направи няколко крачки и се спря. — Странно.

— Кое?

— Тоя скорпион, дето капитанът го стъпка. Изчезнал е.

— Значи не го е уцелил. Може само да го е зарил с пясък. Какво ни влиза в работата?

— Ами, нищо — отговори Съоресен.

II.

Едуард Айкинс вървеше по пътеката, с лопата на рамо и замислено смучеше кисел бонбон. Първият от много месеци бонбон му се струваше като храна за боговете. Беше в прекрасно настроение. Вчера шхуната донесе не само инструменти и запасни части, но също така продукти, цигари и сладкиши. За закуска имаха истински бекон с яйца. Още малко и експедицията щеше да добие напълно цивилизован вид.

В храстите нещо изшумоля, но Айкинс продължи без да му обръща внимание.

Той беше слаб, червенокос и дружелюбен мъж със светлосини очи, но без особено обаяние. Считаше за успех това, че го взеха в тази експедиция. Като собственик на бензиностанция той беше по-беден от останалите и не можа да внесе пълен дял в общите пари, за което и досега го гризеше съвестта. Взеха го в експедицията, защото бе страстен ловец на съкровища и познаваше добре условията в джунглата. Не по-малко важно бе и това, че беше добър радист и изобщо майстор при поправянето на всякакви уреди. Благодарение на него преподавателът в кеча работеше безотказно, независимо от морската сол и влажния въздух.

Сега, разбира се, можеше да внесе пълен дял. Но след като наистина са толкова богати, това нямаше особено значение. Все пак имаше желание да направи нещо специално...

Нещо отново изшумоля.

Айкинс спря и зачака. От храстите изскочи една мишка и застана на пътеката.

Айкинс се вкамени. Както всички диви животни на острова, мишките също се страхуваха от човека. Макар че се хранеха с отпадъците от лагера, когато плъховете не ги намираха първи, мишките по принцип отбягваха да се срещат с хора.

— Я си върви по пътя — посъветва я Айкинс.

Мишката не мърдаше. Айкинс застана срещу нея. Симпатичното светлокафяво зверче, не по-голямо от десет сантиметра, изобщо не

изглеждаше уплашено.

Той прехвърли лопатата на другото си рамо и се обърна. С периферното зрение видя как едно кафяво петно се хвърли към него и инстинктивно отскочи. Мишката прелетя на няколко сантиметра от Айкинс, приземи се и се приготви за втори скок.

— Ти да не си откачила? — осведоми се той.

Мишката показва дребните си зъби и отново скочи. Този път Айкинс отби нападението.

— О-о, я върви по дяволите — каза той. Мина му през ума, че може наистина да се е побъркала или да е побесняла.

Мишката се приготви за нова атака. Айкинс приготви лопатата и замря в очакване. Когато тя скочи, той я посрещна с отмерен удар. После внимателно я доуби.

— Не бива побесняла мишка да се разхожда на воля — произнесе Айкинс на глас. Само че мишката никак не изглеждаше побесняла, а просто много целеустремена.

Той се почеса по врата. Какво, по дяволите, се бе вселило в тази твар?

В лагера разказът за лудата мишка бе посрещнат с бурен смях. Двубой с мишка — беше точно в стила на Айкинс. Някой предложи занапред да ходи с пушка, да не би някой роднина на убитата да реши да си отмъсти. Айкинс само се усмихваше стеснително.

Два дни по-късно Съоресен и Ал Кейбъл приключваха с дежурството в четвърти участък, на три километра от лагера. На това място детекторът показва залеж. Вече бяха изкопали седемметрова дупка, но навън имаше само огромен куп жълто-кафява почва.

— Явно детекторът ни е излъгал — каза Кейбъл и изтри потното си лице. На Вуану беше стопил двадесет килограма от теглото си, хвана тропическа треска и търсенето на съкровища му бе дошло до гуша. Искаше само едно — по-скоро да се събуди в Балтимор, в креслото си на шеф на агенция за продажба на използвани автомобили.

— Детекторът е наред — възрази Съоресен. — За беда тук почвата е блатиста и сандъкът със съкровището сигурно е пропаднал много дълбоко.

— Значи може да е на сто метра — заяви Кейбъл и злобно заби лопатата си в купчината пръст.

— Ти пък! Под нас е базалтова скала, а до нея има най-много двадесет метра.

— Двадесет метра! Защо тогава не си поръчахме булдозер?

— Щеше да ни струва доста парички. О'кей, Ал, хайде да си събираме багажа и да тръгваме към лагера.

Сьоресен помогна на Кейбъл да излезе от ямата. Изчистиха лопатите и се отправиха към тясната пътечка, водеща към лагера.

От храстите излезе огромна птица с безобразен вид и им прегради пътя.

— Що за дивацина? — възмути се Кейбъл.

— Казуар^[2].

— Какво?

— Казуар, бе. Птичка.

— Да го разкараме от пътя и да се прибираме.

— По-полека — предупреди Сьоресен. — Ако някой нападне, то това няма да сме ние. Продължаваме без паника.

Това беше черна птица, подобна на щраус, но висока над четири метра и с крака като стълбове. Трипръстите лапи завършваха с внушителни закривени нокти. Имаше къси недоразвити крила и жълтеникава глава. От шията висеше ярка брадичка, оцветена в червено, зелено и виолетово.

— Опасен ли е?

Сьоресен кимна.

— Случвало се е на Нова Гвинея да убива аборигени.

— Защо не сме го срещали досега?

— По принцип са много кротки и се държат на разстояние от хората.

— Да, ама този не може да мине за кротък — каза Кейбъл след като казуарът направи крачка към тях. — Ще успеем ли да стигнем до лагера?

— Бягат много бързо. Разбира се, не си взел пушка, нали?

— Не съм. По кого да стрелям на този остров?

Те хванаха лопатите пред себе си като копия и заотстъпваха. Чу се шум от счупени клони и храсти. Пред тях се появи мравояд. След него се показа дива свиня. Трите животни вкупом тръгнаха към хората и ги изтикваха към храстите.

— Те ни преследват! — извиси се гласът на Кейбъл.

— По-спокойно. Трябва да се пазим само от казуара.

— А мравоядите опасни ли са?

— Само за мравките.

— По дяволите! Бил, на този остров всички животни са се побъркали. Помниш ли мишката на Айкинс?

— Разбира се — отговори Съоресен. Отстъпваха към края на поляната. Животните настъпваха начело с казуара. Отзад беше джунглата и неизвестността, към която ги тласкаха.

— Ще се наложи да рискуваме и да опитаме пробив.

— Проклетата птица е преградила пътя!

— Ще се опитаме да я ударим. Пази се от ноктите ѝ. Тръгваме!

Хвърлиха се срещу птицата, размахвайки лопатите. Тя се почуди кой да избере, после се насочи към Кейбъл и посегна с десния си крак. Ударът мина по допирателната. Раздаде се звук, сякаш голям секач раздира биволска плешка. Кейбъл се хвана за гърдите и рухна на земята.

Съоресен замахна с лопатата и с наточения ѝ край почти идеално отрязва главата на казуара. Сега пък го нападнаха мравоядът и дивата свиня. И от тях се отърва с лопатата. След това се наведе и вдигна Кейбъл на рамо. Зачуди се откъде имаше сили за всичко?

След половин километър съвсем издъхна и се наложи да спре. Наоколо не се чуваше нито звук. Явно свинята и мравоядът се бяха отказали да го преследват.

Съоресен свали Кейбъл на земята и се опита да го свести. След известно време пострадалият вече гледаше и каза, че може да ходи, ако се подпира на другаря си. Добраха се до лагера и Съоресен извика всички да се съберат. Докато Айкинс превързваше гърдите на Кейбъл с ластичен бинт, той преброи групата. Един липсваше.

— Къде е Дрейк?

— Лови риба на северния бряг — отговори Том Рисетич. — Да изтичам ли да го викна?

Съоресен помисли малко и каза:

— Не. Трябва първо да ви обясня с какво се сблъскахме. После ще ви раздадем оръжие. Чак след това ще се опитаме да намерим Дрейк.

Той им разказа подробно случката на четвърти участък.

* * *

Рибата беше една от основните храни в менюто на експедицията, а пък риболовът беше любимото занимание на Дрейк. Отначало ходеше с маска и харпун, обаче гладните и нахални акули се оказаха твърде много. Затова се отказа от подводния риболов и наблегна на въдиците.

Дрейк легна под сянката на палмите и задрема, скръстил големите си ръце на гърдите. Кучето му Оро сновеше по брега с надеждата да намери някой рак-отшелник. Беше добродушно същество от неизяснена порода — отчасти териер, отчасти хрътка, отчасти бог знае какво. Но сега яростно залая.

— Казах ти да не ходиш при раците! — извика Дрейк. — Както си играеш с тях, така ще те захаят с щипките.

Оро продължаваше да лае. Дрейк се претърколи по корем и видя, че кучето се е наежило над голямо насекомо, подобно на скорпион.

— Оро, зарежи тая гадост...

Той не успя и да мигне, а насекомото вече беше скочило на врата на Оро и нанесе удар с опашката си. Кучето излая. Дрейк за секунда скочи на крака. Опита се да удари нападаателя, но той отскочи от кучето и се скри в гъстата трева.

— Тихо, старче, тихо — каза Дрейк. — Я виж каква малка рана. Но може да има отрова. Ще трябва да я разрежем.

Здраво стисна кучето в обятията си и извади ножа. Оро дишаше на пресекулки. Вече беше извършвал подобна операция в Централна Америка, когато една змия реши да изразходва отровата си върху кучето. Освен това в Адирондак му се наложи да вади от устата му игли от бодливо свинче с пинсети. Оро винаги разбираше, че му помагат, затова стоеше кротко.

Но този път го ухапа за ръката.

— Оро!

Със свободната си ръка Дрейк натисна челюстите на кучето в основата им и му парализира мускулите. То разтвори уста. Дрейк извади ръката си и отхвърли Оро назад. Четириногото се надигна и тръгна срещу стопанина си.

— На място! — извика Дрейк. Кучето го обхождаше така, че да му отреже пътя към океана.

Дрейк се обърна и видя, че насекомото е излязло от тревата и пълзи към него. В това време Оро настъпваше, като се стараше да приближи господаря си към „скорпиона“.

Дрейк не разбираше какво става, но счете за благоразумно да не изчаква. Хвана ножа за острието и го хвърли към насекомото, но не улучи. „Скорпионът“ се оказа в опасна близост и можеше да скочи всеки момент.

Дрейк хукна към океана. Оро се опита да му попречи, но той го ритна и продължи да тича. Хвърли се във водата и заплува. Надяваше се да стигне до лагера преди да са го надушили акулите.

III.

В лагера спешно раздаваха оръжие. Почистиха пушките и револверите, окачиха на гърдите си бинокли. Препасаха и хладно оръжие — ножове, брадви и мачете. Разделиха патроните и разопаковаха двата комплекта уоки-токи. Тъкмо се канеха да тръгнат да търсят Дрейк, когато той се излезе от водата, размахвайки ръце.

Беше уморен, но невредим. След като съпоставиха всички известни факти, златотърсачите стигнаха до някои неприятни изводи.

Кейбъл първи направи заключение:

— Излиза, че всичко това го прави някаква си буболечка.

— Така изглежда — отвърна Съоресен. — Трябва да допуснем, че насекомото е способно да управлява чуждото съзнание. Дали с хипноза или с телепатия, това няма голямо значение.

— Първо трябва да ужили — добави Дрейк. — С Оро се случи точно така.

— Не може да ми го побере главата — обади се Росетич. — Зад всичко стои един скорпион?

— Това не е скорпион — възрази Дрейк. — Видях го отблизо. Опашката е като на скорпион, но главата му е четири пъти по-голяма, а и тялото е различно. Като се замисля, на нищо не ми прилича. Не съм виждал досега подобна твар.

— Как мислиш, това насекомо от този остров ли е? — попита Монти Бърнс, златотърсач от Индианаполис.

— Едва ли — отговори Дрейк. — Ако е местно животно, защо три месеца не закача нито нас, нито животните?

— Вярно — съгласи се Съоресен. — Всички беди започнаха след идването на шхуната. Явно тя го е донесла отнякъде... Един момент!

— Какво? — попита Дрейк.

— Помниш ли скорпиона, който капитанът искаше да убие? Оня, дето изпълзя от сандъка с металотърсача? Не ти ли се струва, че е същата твар?

Дрейк вдигна рамене:

— Възможно е. Но според мен е по-важно как да го убием, а не откъде е дошъл.

— Управлява животните... — замислено промълви Бърнс. — Интересно дали ще може да управлява и хора?

Всички се умълчаха. Седяха под навеса. Докато разговаряха не забравяха да се вглеждат към джунглата, да не ги посети някое животно или самият „скорпион“.

Сьоресен се обади:

— Да потърсим помощ по радиото, а?

— Ако се обадим — възрази Дрейк, — някой ще надуши за съкровищата на „Света Тереза“. Ще ни разкарат отгук преди да успеем да кихнем.

— Да, но в най-лошия случай сме си върнали вложеното — каза Сьоресен. — Дори има малка печалба.

— А ако не ни помогнат, няма да успеем да извозим и това, което вече сме намерили — отбеляза Дрейк.

— Е, не е чак толкова страшно — обади се Бърнс. — Имаме оръжие, ще се справим някак с животните.

— Не си видял още насекомото — каза Дрейк.

— Ще го убием и него.

— Не е толкова лесно. Тая твар е дяволски подвижна. Интересно как ще я убиеш, ако в някоя прекрасна звездна нощ пропълзи в хижата ти докато спиш? Дори да поставим часови, те няма да я забележат.

Бърнс неволно настръхна.

— Да-а, май си прав. По-добре да извикаме помощ по радиото.

— О'кей, момчета — каза Айкинс и се надигна. — Доколкото разбирам, това е по моята част. Молете се само акумулаторите на кеча да не са изтощени.

— Опасно е да се ходи там — каза Дрейк. — Ще теглим жребий.

Предложението развесели Айкинс.

— Така значи, жребий. А кой от вас може да работи с предавателя?

— Аз — изпъчи се Дрейк.

— Не се обиждай, приятел, но няма да можеш да поправиш и джобна радиостанция, ако се повреди. Даже и морза не знаеш. Как ще пратиш съобщение? Ще можеш ли да поправиш предавателя, ако е излязъл от строя?

— НЕ — призна Дрейк. — Но работата е много рискована. Трябва да отидем всички.

Айкинс поклати глава:

— Както и да го мислим, все едно. Най-добре да ме прикривате от брега. Тая твар сигурно още не се е сетила за кеча.

Айкинс пъкна в джоба си комплект инструменти и прехвърли през рамо едно уоки-токи. Второто връчи на Съоресен. Спусна се до брега и пусна във водата малка надувна лодка. Другарите му заеха позиции с готово оръжие. Айкинс седна в лодката и потопи веслата в тихите води на лагуната.

Видяха как стигна до кеча и се привърза за него. Огледа се на всички страни, качи се на борда, отвори капака към каютите и изчезна вътре.

— Всичко ли е наред? — попита Съоресен по своето уоки-токи.

— Засега — да — отговори Айкинс. Гласът му звучеше пискливо и рязко. — Включвам предавателя. След две минути ще загрее.

Дрейк дръпна Съоресен за ръкава.

— Гледай там!

Забелязваше се някакво движение на рифа от другата страна на кеча. Съоресен видя през бинокъла как три големи сиви плъха скочиха във водата и заплуваха към кеча.

— Огън! — изкомандва Съоресен. — Айкинс, излизай оттам!

— Предавателят заработи — отговори Айкинс. — След минута-две ще пратя съобщение.

Куршумите вдигаха бели фонтанчета около плъховете. Успяха да застрелят единия, но другите два доплуваха до кеча и се скриха зад него. Съоресен забеляза мравояда, докато разглеждаше рифа с бинокъла. След него се появи и дивата свиня. И двете животни без да се замислят се хвърлиха във водата.

В уоки-токите се чу трещене на атмосферни смущения.

— Айкинс, изпрати ли съобщение?

— Не, Бил — отзова се Айкинс. — Знаеш ли какво? Никакви съобщения! На този „скорпион“ му е нужно...

Звукът прекъсна.

— Какво става при тебе? — извика Съоресен.

Айкинс се показа на палубата. Стискаше уоки-токите в ръка и заднишком отстъпваше към кърмата.

— Раци-отшелници — обясни той. — Окупирали са стълбата и лодката. Ще се връщам с плуване.

— Не си струва.

— Налага се. Мисля, че ще ме пуснат да мина. А вие доплувайте тук и на всяка цена вземете предавателя. Отнесете го на острова и го пазете!

Съоресен вдигна бинокъла и огледа раците-отшелници. Плътният им сив килим покриваше палубата. Айкинс скочи и заплува към брега, като яростно разсичаше водата. Съоресен забеляза, че плъховете смениха курса и тръгнаха след Айкинс. От кеча заваляха раци-отшелници. Свинята и мравояда също свърнаха, стараяйки се да достигнат брега преди плувеца.

— Хайде, по-живо — Съоресен се хвърли към брега. — Не знам какво е изяснил Айкинс, но трябва да донесем предавателя, докато още имаме възможност.

Изтичаха до водата и спуснаха катера. На половин километър от тях Айкинс се добра до сушата. Животните почти го настигнаха. Той влезе в джунглата. Все още стискаше своето уоки-токи.

— Айкинс! — извика го Съоресен.

— При мен всичко е о'кей — отвърна Айкинс, едва дишайки. — На всяка цена вземете предавателя. И не забравяйте акумулаторите.

Златотърсачите се качиха на кеча, набързо откачиха предавателя и го изнесоха на палубата. Последен излезе Дрейк с дванадесетволтовия акумулатор в ръка. Спусна се още веднъж и изнесе втория акумулатор. Помисли малко и се спусна пак.

— Дрейк! Стига! — развика се Съоресен. — Бавиш ни!

Дрейк се появи с компас и два пеленгатора. Подаде ги в катера и скочи след тях.

— Готово. Да тръгваме.

Натиснаха веслата и бързо стигнаха до лагера. Съоресен се опита да възстанови връзката с Айкинс, но се чуваше само шум. След малко Айкинс се обади сам.

— Обкръжиха ме. Изглежда все пак ще се наложи да разбера какво му трябва на мистър Скорпион. Може пък да успее да го удари.

Настъпи тягостно мълчание. Айкинс заговори отново:

— Пълзи към мен. Дрейк беше прав. Не съм виждал през живота си нещо подобно. Ще се опитам да го пратя по дя...

Чуха как извика — по-скоро от учудване, отколкото от болка.

Съоресен попита:

— Айкинс, чуваш ли ме? Кажи къде си! Можем ли да ти помогнем?

— Наистина е доста пъргав — отговори Айкинс с доста по-спокоен глас. — Толкова пъргав твар не съм виждал. Скочи ми на врата, ужили ме и...

— Как се чувстваш?

— Нормално. Почти не ме боли.

— Къде е „скорпионът“?

— Избяга в храстите.

— А животните?

— Отидоха си. Знаеш ли, може пък да не действа на хора. Може...

— Какво? Какво може? Какво става с тебе?

Настъпи дълго мълчание, а после Айкинс заговори. Гласът му беше слаб и съвършено спокоен.

— Ще говорим по-късно. Сега трябва да помисля и да реша какво да правя с вас.

— Айкинс!

Отговор не последва.

IV.

В лагера цареше униние. Не можеха да проумеят какво е станало с Айкинс, а никой не желаше да гради хипотези. Следобедното слънце безжалостно напичаше. По белия пясък се носеше знойна мараня. Струваше им се, че тъмната джунгла се надига като огромен зелен дракон и ги изтласква към равнодушния океан. Дулата на пушките бяха толкова горещи, че бе невъзможно да се докоснат. Водата в манерките стана топла като кръв. По небето се гонеха, удряха и гърмяха тежки сиви облаци. Започваше сезонът на мусоните.

Дрейк седеше под сянката на навеса. Мислеше как ще отбраняват лагера. Разглеждаше джунглата като вражеска територия. Бяха разчистили около сто метра между лагера и джунглата. Надяваха се да удържат тази ничия земя още известно време.

После ще дойде ред на последната отбранителна линия — хижите и навеса. Зад тях са само брега и океана.

Дрейк погледна към лагуната и се сети, че им остава още един път за отстъпление. Ако тази твар и нейните животни ги притиснат, могат да отплуват с кеча. При добър късмет биха могли да се спасят.

Приближи се Съоресен си седна.

— Какво си се замислил?

Дрейк кисело се усмихна:

— Разработвам генерален стратегически план.

— И какво измисли?

— Мисля, че можем да удържим позициите. Имаме много боеприпаси. Ако се наложи, може да залеем разчистения участък с бензин. Разбира се, няма да разрешим на едно насекомо да ни изгони от острова. Но търсенето ще стане безумно сложно.

Съоресен кимна.

— Бих искал да знам какво й трябва на тая гадина.

— Може би Айкинс ще ни каже.

Наложи се да чакат още половин час, преди уоки-токите да се обади. Гласът на Айкинс звучеше много рязко.

— Съоресен? Дрейк?

— Чуваме те — отзова се Дрейк. — Какво направи тая проклета твар с тебе?

— Нищо. В момента разговаряте с тази „твар“. Наричам се Кидак.

— Господи! — Дрейк се обърна към Съоресен. — Явно „скорпионът“ и него е хипнотизирал!

— Не. Вие не разговаряте с хипнотизирания Айкинс. Това не е и друго същество, което използва Айкинс като предавател. Също така това не е и предишния Айкинс — той не съществува вече. Вие разговаряте с много същества, чиято същност е едно цяло.

— Нищо не разбирам — каза Дрейк.

— Всичко е много просто — отговори гласът на Айкинс. — Аз съм Кидак, една съвкупност. Но моето цяло е съставено от отделни съставящи, такива като Айкинс, няколко пльха, куче на име Оро, дива свиня, мравояд, казуар, раци...

— Чакай малко — прекъсна го Съоресен. — Нека да се уточним. Значи в момента не разговаряме с Айкинс, а с този — или това — Кидак?

— Правилно.

— Вие — това е Айкинс и всички останали? Говорите с гласа на Айкинс?

— Правилно. Но това не означава, че индивидуалностите престават да съществуват. Кидак е такова състояние, при което отделните съставящи съхраняват свойствените черти на характера, личните потребности и желания. Те отдават своите сили, знания и неповторимия си светоглед на Кидак. Аз съм координиращ център, но знанията, постиженията, специфичните навици — всичко това се обезпечава от индивидуалните съставящи. Всички заедно образуваме Великото Съдружие.

— Съдружие ли? — възмути се Дрейк. — Вие го постигате с принуда!

— В началния етап не може без това. Как иначе ще разберат другите за Великото Съдружие?

— Ако изключите контрола, Съдружието ще се запази ли? — попита Дрейк.

— Въпросът е лишен от смисъл. Сега ние образуваме единна и неделима съвкупност. Нима ръката ви ще се върне, ако някой я отреже.

— Не е едно и също.

— Същото е. Ние сме единен организъм. Намираме се в процес на растеж. От все сърце ви каним във Великото Съдружие!

— Вървете по дяволите! — отрязва Дрейк.

— Вие просто сте длъжни да се влеее — настояваше Кидак. — В това се състои висшата цел на Кидак — да свърже всички живи същества на планетата, които имат органи на чувствата, в единен съвкупен организъм. Повярвайте, прекалено много надценявате загубата на индивидуалност. Помислете какво получавате! Ще усетите светът през погледа и специфичния опит на всички останали същества! В рамките на Кидак ще можете напълно да реализирате своите потенциални...

— Не!

— Жалко — произнесе Кидак. — Висшата цел на Кидак трябва да бъде постигната. И така, доброволно ли ще се слеее с нас?

— За нищо на света! — отговори Дрейк.

— В такъв случай ние ще се слееем с вас — каза Кидак.

Чу се щракане и връзката прекъсна.

От джунглата излязоха няколко плъха и се спряха там, където куршумите не можеха да ги стигнат. Появи се райска птица. Летеше над разчистения участък като разузнавателен самолет. Докато хората я гледаха, плъховете се втурнаха към лагера.

— Стреляйте! — изкомандва Дрейк. — Но пестете боеприпасите.

Откриха огън. Но да улучиш бързоногите плъхове на фона на сиво-кафявата почва не беше лесна работа. Към плъховете се присъединиха една дузина раци-отшелници. Те проявяваха завидна хитрост — движеха се напред само когато никой не ги гледа, а в следващия миг замираха, сливайки се със защитния фон.

От джунглата излезе Айкинс.

— Гаден предател! — изруга Кейбъл и го взе на мушка.

Съоресен го удари по ръката.

— Да не си посмял!

— Но той помага на тая твар!

— Това не зависи от него. Освен това не е въоръжен. Остави го на мира.

Айкинс погледа около минута, след това се обърна и се върна сред дърветата.

Атакуващите плъхове и раци преодоляха половината от разчистения участък. Но на такова разстояние стана по-лесно да се целят в тях и животните не успяха да се приближат на повече от двадесет метра. Когато Рисетич свали райската птица, настъплението съвсем спря.

— Знаеш ли — обади се Дрейк. — Струва ми се, че ще се измъкнем.

— Възможно е — отговори Съоресен. — Така и не разбрах какво цели Кидак. Той знае, че не може да ни превземе лесно. Може...

— Гледайте! — извика някой. — Корабът ни!

Всички се обърнаха. Сега разбраха защо Кидак организира атаката.

Докато се занимаваха с плъховете и раците, кучето на Дрейк беше доплувало до кеча и прегризало котвеното въже. Предоставен сам на себе си, кечът се носеше с вятъра право към скалите. Последва лек удар, после втори — по-здрав. След минута вече корабът беше заседнал сред коралите, наклонен на една страна.

Уоки-токито запука и Съоресен го вдигна от земята. Кидак съобщи:

— Кечът не е получил сериозни повреди, само не може да се движи.

— По дяволите! — побесня Дрейк. — Ами ако между другото сте пробили дупка? Как ще напуснете острова, Кидак? Или възнамерявате да останете тук?

— Когато му дойде времето, непременно ще отплувам — каза Кидак. — Но искам да направя така, че да тръгнем всички заедно.

V.

Вятърът стихна. На югоизток се трупаха оловносиви буреносни облаци. Под техния натиск неподвижния въздух щеше да сплеска острова — толкова високо бе атмосферното налягане. Слънцето изгуби яркия си блясък, стана тъмночервено и безучастно се оглеждаше в плоските води на океана.

Високо в небето кръжеше райска птица, недостижима за куршумите. Издигна се десет минути след като Рисетич застреля първата.

Монти Бърнс стоеше на границата на разчистения участък, подпрян на пушката си. Падна му се да носи първия караул. Останалите обядваха под навеса. Съоресен и Дрейк обсъждаха все по-сложната ситуация.

— През нощта трябва да се скрием в една от хижите — каза Дрейк. — Не бива да рискуваме. Кидак може да се възползва от тъмнината и да нападне.

Съоресен кимна. За един ден се бе състарил с десет години.

— Сутринта ще разработим някакъв план — продължи Дрейк. — Ще... Нещо тъпо ли казах, Бил?

— Според теб имаме ли някакъв шанс?

— Ами да!

— Разсъждавай по-практично. Колкото по-дълго продължава това, толкова повече животни ще завладее Кидак и ще ги хвърли срещу нас. Пак те питам: какъв ни е шансът?

— Да го проследим и убием.

— Проклетата гадина не е по-голяма от твоя палец. Как ще заповядаш да го проследим?

— Ще измислим нещо — каза Дрейк. Съоресен започваше да го тревожи. И без това всички бяха унили, не биваше Съоресен да им разваля още настроението.

— Някой няма ли да застреля тая дяволска птица?! — Съоресен гледаше небето.

Приблизително на всеки петнадесет минути райската птица пикираше, за да огледа лагера отблизо, но винаги успяваше да се издигне на безопасна височина преди часовия да се прицели.

— И на мен ми действа на нервите — призна Дрейк. — Може за това да са я пуснали. Но рано или късно ще...

Не довърши, защото чу от хижата бръмченето на преподавателя и гласа на Ал Кейбъл:

— Внимание, внимание. Говори Вуану. Трябва ни помощ.

Съоресен и Дрейк влязоха. Кейбъл седеше пред преподавателя и продължаваше да нарежда:

— Говори Вуану. Ние сме в опасност. Трябва ни...

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — прекъсна го Дрейк.

Кейбъл се обърна и го измери с поглед. По тялото му се лееха потоци пот.

— Моля за помощ по радиото, това правя. Мисля, че установих връзка, но още не са ми отговорили.

Завъртя потенциометърът за настройка и от говорителя се чу скучаещ глас с английски акцент:

— Значи, пешката от d2 на d4? Защо не опиташ поне веднъж друг гамбит?

Последва съскане от атмосферните смущения и някой отговори с мощен бас:

— Ти си на ход. Млъквай и играй.

— Добре де, играя. Кон на f6.

Дрейк разпозна гласовете. Бяха радиолюбители — плантатор от Бугенвил и собственик на магазин в Рабаул. Всяка вечер излизаха в ефир — да се поругаят и да изиграят партия шах.

Кейбъл нетърпеливо почука по микрофона:

— Внимание! Говори Вуану. Спешно повикване...

Дрейк отиде до Кейбъл, взе микрофона от ръката му и внимателно го постави на масата.

— Не можем да търсим помощ.

— Какви ги дрънкаш? — развика се Кейбъл. — Длъжни сме да извикаме помощ!

Дрейк почувства, че е смъртно уморен.

— Виж сега, ако изпратим сигнал за бедствие, моментално някой ще се отправи към острова. Но този някой няма да е подготвен за това, което става тук. Кидак ще го жилне и ще го използва против нас.

— Ще му обясним какво става — възрази Кейбъл.

— Да обясним? Какво да обясним? Че някакво насекомо е поело контрола върху острова? Ще решат, че сме се побъркали от жегата и с първия съд ще ни пратят лекар.

— Дан е прав — каза Съоресен. — И ти не би повярвал, ако не си го видял.

— А докато се усетят, вече ще бъде късно — добави Дрейк. — Айкинс е проумял това, преди Кидак да се добере до него. Затова толкова настояваше да не изпращаме съобщения и да приберем предавателя.

Кейбъл все още се съмняваше.

— И защо трябваше да вземем предавателя при нас?

— За да не може самият той да изпрати съобщение след като Кидак го хване — обясни Дрейк. — Колкото повече народ има наоколо, толкова по-лесна е задачата на Кидак. Ако предавателят е в негова власт може да си сигурен, че веднага ще повика помощ.

— Май че сте прави — съгласи се накрая Кейбъл. — Само че как, по дяволите, ще се справим сами?

— Ще трябва да се справим. Ако Кидак успее да ни хване и после напусне острова — край с майката-Земя. Край на всичко! Никакви световни войни, никакви водородни бомби с радиоактивни облаци, никакви героични екологични групи. Всичко живо ще се превърне в съставящи на това прословуто кидаково съдружие.

— Така или иначе, помощ ни трябва — Кейбъл пак се сети да настоява. — Тук сме сами, отрязани от света. Може да предупредим кораба да не се приближава до брега...

— Няма да стане — каза Дрейк, — дори и да искаме, не можем да изпратим съобщение.

— Защо?

— Предавателят не работи. Ти говореше в бездействащ микрофон.

— Но приема нормално.

Дрейк провери дали всичко е включено.

— Приемникът работи. Но сигурно нещо се е откачило, докато прехвърляхме радиостанцията от кеча. Не може да предава.

Кейбъл почука няколко пъти по мъртвия микрофон и го остави обратно на масата. Всички се скупчиха около приемника и слушаха партията между магазинера и плантатора.

— Пешка на с4.

— Пешка на е6.

— Кон на с3.

Неочаквано ходовете бяха заглушени от някакви смущения. След десет секунди се чува ясно още три поредни хода.

— Какво мислиш, че е това? — попита Съоресен.

— Може да е каквото искаш — вдигна рамене Дрейк. — Надига се ураган и...

Не довърши мисълта си. Стоеше до отворената врата и забеляза, че щом райската птица се устреми надолу, веднага се появиха смущения. Когато тя се издигна обратно, смущенията престанаха.

— Много любопитно... — каза той. — Видя ли, Бил? Птицата пикира и смущенията веднага се появиха.

— Видях. Мислиш, че не е случайно, така ли?

— Не знам. Трябва да проверим.

Дрейк извади бинокъла, увеличи звука на приемника и се зае да разглежда джунглата. Чакаше и се вслушваше в разговора на шахматистите, който се провеждаше на пет-шестстотин километра от острова.

— Хайде, играй!

— Не даваш на човек да помисли!

— Ами мисли бързо! Нямам намерение цяла нощ да стърча пред проклетия предавател. Играй...

Раздаде се взрив от смущения. От джунглата плахо се показаха четири диви свине. Придвижваха се бавно — като разузнавачи, които търсят уязвимите места на противника. Свинете спряха — смущенията също. Часовоят Бърнс вдигна пушката и стреля. Животните се обърнаха и сред трясъка на радиосмущенията се скриха в джунглата. Райската птица пикира за нов оглед на лагера, което веднага доведе до нов взрив от радиосмущения. След това се чуваха само гласовете на шахматистите.

Дрейк свали бинокъла и се върнаха в хижата.

— Точно така. Смущенията са свързани с Кидак. Струва ми се, че се появяват, когато командва животните.

— Искаш да кажеш, че ги управлява по радиото? — попита Съоресен.

— Така изглежда. Или направо по радиото, или изпраща заповедите си на дължината на радиовълните.

Съоресен попита:

— В такъв случай самият той е една малка радиостанция?

— Да. Какво от това?

— Ами това, че може да го запеленговаме — поясни Съоресен.

Дрейк енергично кимна, отиде в ъгъла и взе портативния пеленгатор. Настрои го на честотата, на която Кейбъл хвана разговора между шахматистите. Включи го и застана до вратата.

Всички внимателно гледаха как върви антената. Засече най-мощния сигнал, бавно завъртя рамката, отчете посоката и чрез компаса я превърна в азимут. После седна и разгърна дребномащабна карта на югозападна Океания.

— Е? — наведе се Съоресен. — Това Кидак ли е?

— Трябва да е той — отвърна Дрейк. — Засякох твърда нула почти точно на юг. Той е пред нас в джунглата.

— Да не е отразен сигнал?

— Имах и контролен репер.

— Може да е някоя радиостанция.

— Невъзможно. Следващата радиостанция в южна посока се намира в Сидни, а до там има три хиляди километра. За нашия пеленгатор е доста далеч. Това е Кидак, със сигурност е той.

— Значи имаме начин да го открием — зарадва са Съоресен. — Двама ще тръгнат с пеленгаторите през джунглата...

— ... и ще се простят с живота — довърши Дрейк. — Може да запеленговаме Кидак, но подопечните му животни ще ни открият много по-бързо. В джунглата нямаме никакъв шанс.

— Излиза, че нищо не сме постигнали — Съоресен имаше съвсем измъчен вид.

— О-о, постигнахме, и то не малко — възрази Дрейк. — Сега имаме надежда.

— Каква надежда?

— Той управлява животните по радиото. Знаем на каква честота предава и ще му пречим. Ще му заглушаваме сигналите.

— Сигурен ли си?

— Не, разбира се. Обаче знам, че две радиостанции не могат да работят в един и същи периметър на една и съща честота. Ако настроим нашият предавател на честотата на Кидак и успеем да заглушим сигналите му...

— Разбирам — оживи се Съоресен. — Може и да излезе нещо от това. Ако успеем да блокираме сигналите му, той няма да може да управлява животните. И тогава няма да е трудно да го запеленговаме.

— Планът е добър, но има един малък недостатък — каза Дрейк. — Не ни работи предавателя. Без предавател няма излъчване, без излъчване няма заглушаване.

— Ще успееш ли да го поправиш?

— Ще се опитам. Но не се надявайте много. Айкинс се занимаваше с радиостанциите.

— Имаме резервни части — каза Съоресен. — Транзистори, диоди, инструкции...

— Знам — отвърна Дрейк. — Дайте ми време да разбера какво е излязло от строя. Въпросът е колко време ще благоволи да ни отпусне Кидак.

Медночервеният слънчев диск наполовина се скри в океана. Багрите на залеза докоснаха скупчените буреносни облаци и се разтвориха в кратката тропическа вечер. Златотърсачите се заеха да укрепват вратата и прозорците на хижата за през нощта.

VI.

Дрейк свали задния капак на радиостанцията и изпадна в ужас при вида на хилядите проводници и електронни елементи. Металните кутийки най-вероятно са кондензатори, а покритите с восък цилиндърчета може да са както резистори, така и нещо друго. След първия поглед в това непонятно и крехко стопанство му се замая главата. Как да се оправи? И откъде да започне?

Включи радиостанцията и изчака няколко минути. Като че ли всички лампи работеха — едни светеха ярко, други слабо. Не откри нито един скъсан проводник. Микрофонът все още не работеше.

И така, с повърхностния оглед бе приключено. Следващият въпрос: получава ли радиостанцията достатъчно енергия?

Изключи я и провери клетките на акумулатора с волтметър. Зареди до край. Свали оловните капачки, почисти ги и ги постави обратно, като внимаваше плътно да прилепнат. Провери всички контакти, прошепна „Да помага Бог“ и включи предавателя.

Мълчание.

Дрейк изруга цветисто и го изключи за пореден път. Реши да смени всички лампи, като започна от слабо светещите. Ако това не помогне, ще се опита да смени кондензаторите и резисторите. Ако и от това няма резултат, никога не е късно да си пуснеш куршум в челото. С тази жизнерадостна мисъл отвори комплекта с резервни части и се захвана за работа.

Останалите също бяха в хижата. Приключваха подготовката за нощта. Затвориха вратата и забиха клин отвътре. Наложиха се да оставят прозорците отворени, за да влиза свеж въздух, иначе щяха да се задушат. Поставиха двойни здрави мрежи против комари и по един часовой на всеки прозорец.

През покрива не можеше да влезе никой, обаче подът предизвикваше опасения. Оставаше им само едно — да не го изпускат от поглед.

Златотърсачите се готвеха за дълга и неспокойна нощ. Дрейк продължаваше да се бори с предавателя. Беше превързал челото си с

носна кърпа, за да не му влиза потта в очите.

След около час се обади уоки-токито. Съоресен отговори на повикването.

— Какво ви трябва?

Гласът на Айкинс каза:

— Да прекратите безсмислената съпротива. Искам да се слеее с мен. Имаште достатъчно време за размисъл и би трябвало да сте разбрали, че нямате друг изход.

— Не желаем да се сливаме с вас — отговори Съоресен.

— Длъжни сте — заяви Кидак.

— Имате намерение да ни заставите, така ли?

— Това е съпроводено с известни затруднения. Моите животински съставящи не са годни за инструменти за принуда. Айкинс е забележителен механизъм, но е сам. Нямам право самият аз да се подлагам на опасности — това би застрашило висшата цел на Кидак.

— Доста е нелепо, а?

— Съвсем не. Трудно е да ви присъединим. Обаче не е трудно да ви убием.

Всички настръхнаха. Само Дрейк, зает с радиостанцията, дори не повдигна глава.

— Не бих желал да ви убивам — продължи Кидак. — Но всичко се прави в името на висшата цел. Тя може да не се осъществи, ако не се влеете, а пък ако напуснете острова, ще се окаже в опасност. Затова или ще се присъедините, или ще бъдете ликвидирани.

— Струва ми се, че нещо не сте пресметнали — възрази Дрейк. — Да допуснем, че можете да ни убиете. Ако го сторите, как ще напуснете острова? Айкинс няма да се справи сам с кеча.

— Не виждам необходимост да отплуваме с кеча. След половин година ще дойде шхуната. Ще напуснем острова с нея. Дотогава никой от вас няма да бъде жив.

— Само ни заплашвате. Откъде знаете, че ще успеете да ни убиете? През деня нещо не се получи.

Съоресен хвана погледа на Дрейк и посочи радиостанцията, Дан поклати глава и продължи да работи.

— През деня не съм се опитвал — поясни Кидак. — Ще се заема с това през нощта. През тази нощ, за да не ви позволя да намерите

ефективна защита. Днес през нощта трябва да се слеее с мен. Иначе ще убия един от вас.

— Един от нас?

— Да. Един човек. След час — още един. Това може да застави останалите да премислят и да се присъединят. Ако не, до сутринта всички ще сте мъртви.

Дрейк се наклони към Съоресен и прошепна:

— Поговори му още малко, поне десет минути. Мисля, че открих къде е проблемът.

Съоресен каза на висок глас:

— Бихме искали да разберем повече за Съдружието на Кидак.

— Най-добрият начин е да се слеее.

— Но първо искаме да разберем по-добре същността.

— Това състояние не може да се опише — каза Кидак убедено, настойчиво и с жар. — Опитайте да си представите, че вие сте си вие, но в същото време към вас са включени съвършено нови органи за възприемане на света. Бихте могли да усетите какво чувства кучето, когато бяга през гората и се ориентира по миризмата. За него — а и за вас ще бъде така — миризмата е като пътен знак. По съвсем друг начин възприема света ракът-отшелник. Чрез него ще усетите бавната обмяна на живи организми между сушата и водата. За него времето тече много бавно. При райската птица е точно обратно — тя възприема мигновено и наведнъж цялото пространство. Има най-различни същества на сушата, под земята и под водата, и всяко от тях има свое собствено особено възприятие на реалността. Открих, че малко се различават от възприятията на живите организми, обитавали някога Марс.

— Какво се случи после на Марс? — вметна Съоресен.

— Всички форми на живот загинаха. Всички освен Кидак. Това се случи много, много отдавна. А до тогава на цялата планета цареше мир и разбирателство. Всички живи същества бяха съставлящи в Съдружието на Кидак. Но доминантната раса се оказа генетически слаба. През цялото време раждаемостта намаляваше. Последва поредица катастрофи. В края на краищата животът изчезна. Остана само Кидак.

— Страхотно! — отбеляза Съоресен с ирония.

— Това беше дефект на расата — побърза да се оправдае Кидак.
— При по-бойка раса като вашата инстинктът за живот няма да

изчезне. Мирът и разбирателството ще траят вечно.

— Не вярвам. Земята ще последва участта на Марс, ако ви се удаде да я завладеете. Минава известно време и на робите просто им писва да живеят.

— Вие няма да сте роби. Ще бъдете функционални съставящи на Съдружието.

— И, разбира се, Кидак ще управлява всичко — вметна Съоресен.

— Обсъждате нещо, което не познавате. Достатъчно разговаряхме. Готов съм в близките пет минути да убия един от вас. Имате ли намерение да се слеее с мен?

Съоресен погледна към Дрейк, който тъкмо включваше предавателя. Докато загряваше, по покрива затропа дъжд. Дрейк вдигна микрофона и почука с пръст. От високоговорителя се чу пукане.

— Работи — похвали се той.

В този момент нещо се удари в мрежата на прозореца и тя увисна. В нея се мяташе прилеп и свирепо гледаше хората с малките си червени очички.

— Затворете прозореца! — изкрещя Съоресен.

Не успя да довърши, когато втора летяща мишка се вряза в мрежата, проби я и тупна на пода. Убиха я, но през дупката влетяха още четири. Дрейк яростно се бранеше, но не успя да ги разгони от предавателя. Прилепите летяха право срещу очите му и се наложи да отстъпи. Един от нападателите падна със счупено крило, но другите се добраха до радиостанцията и я бутнаха от масата.

Дрейк безуспешно се опита да я хване. Чу как се счупиха лампите, но трябваше да пази очите си.

След няколко минути убиха още два прилепа, а последния избяга през прозореца. Заковаха дъски на мястото на мрежата. Дрейк се наведе и огледа предавателя.

— Ще успееш ли да го поправиш пак? — попита Съоресен.

— Изобщо не се надявай. Изскубнали са всички проводници.

— Какво ще правим сега?

— Не знам.

Раздаде се гласът на Кидак:

— Трябва незабавно да ми отговорите!

Всички запазиха мълчание.

— В такъв случай съм принуден да умъртвя един от вас.

VII.

Дъждът се лееше по покрива, вятърът духаше все по-силно. Отдалече се чуваха гръмотевици. От тавана висеше керосинов фенер и осветяваше средата на помещението с рязка жълта светлина. Ъглите тънеха в мрак. Златотърсачите се скупчиха в центъра, по-далече от стените. Застанаха с гръб един към друг. Дрейк се сети за стадо бизони, събрани накуп, за да отблъснат вълк, който чуват, но все още не виждат.

— Слушайте — обади се Кейбъл. — Защо не опитаме какво представлява това Съдружие? Може да не е толкова страшно, колкото си го...

— Я млъквай! — отрязва Дрейк.

— Помислете сами — продължи да ги увещава Кейбъл. — По-добре в Съдружието, отколкото мъртви, не е ли така?

— Засега никой не умира — срязва го Дрейк. — Млъквай и си отваряй очите.

— Имам чувството, че ще повърна — каза Кейбъл. — Дан, пусни ме навън.

— Стой си на мястото и си отваряй очите — посъветва го Дрейк.

— Нямаш право да ми заповядаш! — заяви Кейбъл и направи крачка към вратата, но веднага отскочи.

През процепа между пода и вратата пропълзя жълтеникав скорпион. Рисетич го настъпи с тока на ботуша и го размаза. В същото време през разбития прозорец влетяха три оси и се наложи да се пази и от тях.

— Зарежете осите и внимавайте за пода! — извика Дрейк.

От сянката изпълзяха няколко мъхнати паяка. Дрейк и Рисетич се опитваха да ги ударят с прикладите на пушките си. Бърнс забеляза, че под вратата се промъква огромна плоска стоножка. Опита се да я настъпи, но не успя и стоножката за миг се качи на ботуша му, а от там и на голия крак. Бърнс изкрещя. Сякаш накалена стоманена лента бе обвила прасеца му. Все пак успя да я убие, преди да изгуби съзнание.

Дрейк огледа раната и реши, че не е смъртоносна. Настъпи още един паяк. В този момент Съоресен го потупа по рамото и Дрейк погледна към показания ъгъл.

От там изпълзяха две големи змии. Черни усойници, позна ги Дрейк. Миролюбиви по природа, сега те настъпваха с безстрашието на тигър.

Златотърсачите ужасени заподскачаха, опитвайки се да избягат от змиите. Дрейк извади пистолета, клекна, подпря се на дясното си коляно и се опита да вземе на мушка изящните живи мишени.

Точно над тях удари гръм. Дълга назъбена мълния освети хижата точно в момента на изстрела. Заслепен, Дрейк не улучи и се приготви да отбива нападението.

Обаче змиите не нападнаха. Те пълзешком отстъпваха към мишата дупка, през която бяха влезли. Първата влезе, втората тъкмо щеше да я последва, когато нерешително се спря.

Съоресен внимателно се прицели с пушката, но Дрейк отмести дулото настрани.

— Я чакай малко!

Змията се засуети, после се обърна и отново се устреми към хората.

Нов гръм и нова ярка мълния. Усойницата се обърна отново и изчезна в дупката.

— Какво им става? — попита Съоресен. — Да не се изплашиха от гръмотевиците?

— Не! Цялата хитрост е в мълниите! — отвърна Дрейк. — Ето защо Кидак толкова бързаше. Знаел е, че ще има буря, а не се е укрепил както трябва.

— Какво искаш да кажеш?

— Мълниите бе! — нетърпеливо заобяснява Дрейк. — Електрическа буря! Заглушава радиокомандите му. А когато няма команди, животните отново стават обикновени животни и се държат както трябва. Нужно му е време, за да възстанови контрола.

— Бурята все някога ще свърши — обади се Кейбъл.

— Сигурно — съгласи се Дрейк. Взе единия пеленгатор и връчи втория на Съоресен. — Хайде, Бил, ще го проследим тоя мръсник още сега.

— А аз какво да правя? — попита Рисетич.

— Ако до един час не се върнем, може да отидеш да се изкъпеш — отговори Дрейк.

Дъждът се лееше, гонен от яростните пориви на югозападния вятър. Гръмотевиците следваха една след друга. На Съоресен и Дрейк им се струваше, че мълниите удрят право в тях. Стигнаха до джунглата и се спряха.

— Тук ще се разделим — каза Дрейк. — Така шансовете да открием Кидак се увеличават.

— Вярно. Пази се, Дан!

Съоресен навлезе в джунглата. Дрейк отиде петдесет метра по-надолу и също влезе под дърветата.

Вървеше напърно. Пистолетът висеше на колана, в едната ръка държеше пеленгатора, в другата — фенера. Струваше му се, че джунглата живее свой собствен зъл живот, сякаш я управляваше Кидак. Лианите коварно обвиваха краката му, а храстите се стремяха да го затворят в здрава прегръдка. Всяко клонче искаше да го перне през лицето, като че ли това му доставя особено удоволствие.

Пеленгаторът реагираше на всяка мълния, затова Дрейк трудно държеше правилния курс. Напомни си, че и без това ще бъде трудно да открият Кидак. В паузите между гръмотевиците Дрейк сверяваше курса. Колкото по-дълбоко в джунглата навлизаше, толкова по-ясен ставаше сигнала от Кидак.

След известно време забеляза, че мълниите стават по-редки. Бурята отминаваше на север. Колко още ще го защитават? Десет минути? Или петнадесет?

Дочу скимтене и насочи фенера натам. Приближаваше се Оро, неговото куче. Неговото ли? Може би на Кидак?

— Хайде, старче — извика го Дрейк. Мина му мисълта да хвърли пеленгатора и да извади пистолета, но не знаеше дали още може да стреля след такъв проливен дъжд.

Оро дойде и му близна ръката. Неговото куче. Поне докато не свърши бурята.

Тръгнаха. Мълниите светеха някъде на север. Сигналът от пеленгатора пиукаше с всичка сила. Тук някъде...

Видя светлината на друг фенер. Срещу него идваше запъхтия Съоресен. Беше порядъчно издраскан и изцапан от придвижването из храстите, но не бе загубил нито пушката, нито пеленгатора и фенера.

Оро яростно залая и започна да рови с лапи пред туфа трева. Дълга мълния освети острова, и те видяха Кидак.

В тези последни секунди до съзнанието на Дрейк дойде мисълта, че дъждът е спрял. Хвърли пеленгатора настрана. Насочи фенера и се опита да се прицели в Кидак, който се размърда и скочи...

На шията на Съоресен, точно на дясната му ключица!

Съоресен вдигна ръце и веднага ги отпусна. После се обърна към Дрейк и без да трепне вдигна пушката. Видът му беше такъв, сякаш единствена цел в неговия живот е да убие Дрейк.

Дрейк стреля почти от упор. Куршумът закачи Съоресен и той падна, изпусвайки пушката.

Дрейк се наведе над него с готов пистолет. Разбра, че не е пропуснал целта. Куршумът бе минал над дясната ключица. Раната не беше опасна. Но Кидак е бил точно на пътя на куршума и от него бяха останали само няколко черни капки върху ризата на Съоресен.

Дрейк набързо забинтова раната и вдигна Съоресен на гръб. Чудеше се дали би могъл да стреля, ако Кидак бе скочил на сърцето на Съоресен, или на гърлото, или на челото...

По-добре да не мисля за това, реши Дрейк.

Той тръгна обратно към лагера. Следваше го Оро, неговото куче.

---

[1] кеч — малък двумачтов съд с платна с водоизместимост 100–200 тона. ↑

[2] казуар — вид камилска птица. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.